

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w R.
z dnia 6 sierpnia 2009 r., sygn. akt IV Ca (...),
w sprawie z powództwa E. W.
przeciwko P. C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 kwietnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2009 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację pozwanego, w której domagał się on zmiany wyroku Sąd Rejonowego w S., zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda 49 990,11 zł z ustawowymi odsetkami, przez oddalenie powództwa ponad kwotę 24 990,06 zł.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks

postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Przytoczenie podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i ich uzasadnienia polega – jak wyjaśniono w literaturze i orzecznictwie – na ogólnym wytknięciu naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania i wskazaniu przepisów, które zostały naruszone (z podaniem numeru artykułu, paragrafu lub ustępu), oraz na wyjaśnieniu, na czym to naruszenie polegało. Należy też pamiętać, że w wypadku omawianej skargi wytykane w ramach podstaw naruszenia prawa muszą stanowić przyczynę niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia. Nie wystarczy więc przytoczenie samych naruszeń; konieczne jest również wykazanie normalnego związku przyczynowego między mini a niezgodnością orzeczenia z prawem (por. postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06, niepubl.).

Skarga pozwanego nie zawiera – poza powołaniem art. 424⁴ k.p.c. – ani przytoczenie podstaw, ani ich uzasadnienia. Należało zatem uznać, że nie spełnia ona wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 57/06 niepubl.).

Tymczasem pozwany poprzestał na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze skargi kasacyjnej nie było i nie jest możliwe ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, a wznowienie postępowania – z powodu braku podstaw z art. 401 i 403 k.p.c. Okoliczności powołane przez skarżącego nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424¹ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).